

18 december 2018 – Ook socioloog en publicist Ludo De Witte (auteur van o.a. “Lumumba” en “Als de laatste boom geveld is, eten we ons geld wel op”) vindt de mislukking van Corbyn en het links project van Labour belangrijk genoeg om naar de oorzaken te zoeken. Op zijn [Facebookpagina](#) schrijft hij:

Drie belangrijke redenen waarom Labour de verkiezingen verloor, ondanks haar radicaal-links, populair programma:

a) zoals Lee Jones op ‘The Full Brexit’ stelt, zag Labour niet dat Brexit geen populistisch afleidingsmanoeuvre van een revolte tegen het neoliberalisme was, maar de vorm die deze revolte in het land had aangenomen. In plaats van de uitslag van het referendum (pro Leave) te omarmen en haar sociaal programma te enten op een breuk met de neoliberale EU (de (her-)nationalisering in het Labour-programma zijn incompatibel met alles waar de EU voor staat) duwde de sociaaldemocratische vleugel van de partij een voorstel door waarmee het referendum zou worden tenietgedaan. Het gaf de populistische clown Johnson alle ruimte om zich als behoeder van de wil van de volksklassen en van de democratie te positioneren.

Ewald Engelen, professor financiële geografie (Universiteit van Amsterdam) zegt het zo: “De Labourpartij stelde een erg progressief programma voor, maar is er duidelijk niet in geslaagd om daarmee het gros van de kiezers te overtuigen. Een belangrijke verklaring is de dubbelzinnige houding van voorzitter Jeremy Corbyn over de brexit. Hij wilde zich niet openbaren als een voorstander van de brexit en heeft uiteindelijk voor het zoutloze compromis gekozen om een tweede referendum te organiseren. Corbyn had daarentegen moeten benadrukken dat de Europese Unie een grote neoliberale efficiëntiemachine is, waarin het voor lidstaten onmogelijk is om bijvoorbeeld de macht van de aandeelhouders breken. Zijn sociaaleconomisch programma bood een uitstekende aangelegenheid om voor een brexit te pleiten.”

b) onder zionistische druk accepteerde Labour de stelling dat kritiek op Israël = een vorm van antisemitisme is. Het ontwapende partijleider Jeremy Corbyn, een lifelong supporter van het recht op zelf beschikking van het Palestijnse volk en een activist tegen alle vormen van racisme, op efficiënt weerwerk tegen zijn demonisering in de media (inclusief door de BBC, by the way) als een hypocriet, onbetrouwbaar leider.

c) sinds de verkiezing van Corbyn tot partijleider is het interne leven van de partij getekend door een permanente aanval van de rechtervleugel – de Blairites – op zijn leiderschap. Na een mislukte coup van de rechtervleugel in the Parliamentary Labour Party na het EU referendum (2016) was dat nog meer het geval. Sociaaldemocraten van Labour schrokken er niet voor terug om zelfs tijdens de verkiezingscampagne zelf afstand te nemen van Corbyn. Het destabiliseerde en diskrediteerde Labour – ondanks de fantastische deur-aan-deurcampagne van tienduizenden leden georganiseerd in Momentum.

De ondermijnende rol van de Parliamentary Labour Party als aanstoker van deze permanent burgeroorlog houdt een belangrijke les in, ook voor ons: de leiding van een echt transformatieve progressieve partij hoort in handen te zijn van de leden. En niet van de parlementaire fractie, die hoe dan ook, met de tijd, bewust of onbewust, “greep” krijgt op het partijleven en vrijwel automatisch een behoudsgezinde kracht wordt.

Hits: 3

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)